

denne neppe ville indtræde under det ny System, er det dog ikke saa længe siden — det hører til de sidste Dages Begivenheder — at grove Misbrug have fundet Sted ved Varetægtsfangers Behandling, saa jeg mener, at Folketingets Medlemmer med Tilfredshed maa se paa, at denne Regel finder Optagelse i Lovforslaget.

Fremdeles have vi Bestemmelsen om, under hvilken Form Nævningerne kunne æske den juridiske Dommers Forklaring paa Spørgsmaal, der maatte synes dem tvivlsomme. Der stod i Landstingets Affattelse, at det kunde ske enten i Retsalen eller Raadslagningsværelset. Dette sidste vil sige: saaledes at Nævningerne faa Lov til privat at underholde sig med Dommeren. Det var den højtærede Justitsminister Modstander af, og det er blevet fjernet, saa at Lovforslaget bliver at affatte paa dette Punkt fuldstændig saaledes, som Folketinget har vedtaget det, og som den almindelige europæiske Form for Nævningeinstitutionen er. Altsaa, naar Nævningerne lukke Døren til Raadslagningsværelset, kan ingen komme derind.

Det næste Punkt er § 881. Den bliver ogsaa affattet i Overensstemmelse med Folketingets Ønsker. Have Nævningerne erklæret, at tiltalte ikke er skyldig, skal Retten ikke skønne over, hvorvidt denne Frifindelse er begrundet i de faktiske Forhold, men skal straks afsige Frifindelsesdommen. Der vilde Landstinget have haft Ret til at bringe Sagen for nye Nævninger, naar Retten mente, at der virkelig var Bevis for Skyld. Men det indstilles altsaa her i Overensstemmelse med Folketingets Affattelse.

At tiltalte i Politiretten kun kan faa en Advarsel, naar han ikke selv har noget imod det, er en Bestemmelse, der ogsaa er bleven truffet i Overensstemmelse med Folketingets Affattelse.

Vi have saa indført den ny Regel, som hverken har været at finde i Folketingets eller Landstingets Affattelse, at Nævningerne foruden Retten til at udtale sig om eller afgøre, hvorvidt sigtede er skyldig eller ikke skyldig, tillige skulle kunne gøre Indstilling til Justitsministeren om, hvorvidt han skal benaades. Det er en Erfaringssag, at en af de Ulemper, som Nævningeretternes Afgørelse kan medføre, klæber til de Sager, hvor de som redelige og ærlige Mænd kunne se, at vedkommende har begaaet den paaklagede Forbrydelse, men hvor de dog ikke kunne bære det over deres Sind at erklære ham for skyldig, thi de synes paa Grund af den mo-

raliske Vurdering af det hele Forhold, at det er Synd imod ham. Her giver man dem en Anvisning paa, hvorledes de uden at tilsidesætte deres juridiske Pligt kunne forholde sig i den Slags Sager, idet de kunne indstille til Benaadning. Det er en udvidet Myndighed, et Tillæg til deres Myndighed, og jeg mener, at de, der i det hele sætte Pris paa Nævningeinstitutionen, maa være tilfredse med, at Nævningerne faa denne Myndighed.

Saa er der dernæst det at bemærke, at Forslaget om det midlertidige Lønnings-tillæg, som er knyttet til Loven, nu er sat ind i selve Lovforslaget, medens det tidligere skulde være en særlig Lov, og det er ordnet saaledes, at det faar Karakteren af midlertidigt Tillæg af visse Procent i Forhold til det bestaaende.

Hermed har jeg gennemgaaet de Realitetsændringer, som ere gjorte med Hensyn til de Punkter, der oprindeligt fandtes i Regeringsforslaget. Men det vil erindres, at der i Loven blev indført en Del Bestemmelser, foreslaaede dels af mig alene, dels af mig med flere Medlemmer her i Tinget, og de have ikke faaet fuldt saa blid en Skæbne. Det er nu blevet bestemt i § 6, at mindst 5 Landsretsdommere skulle deltage i Sagernes Behandling, for saa vidt det ikke er Nævningesager. Jeg havde foreslaaet, og Folketinget havde vedtaget, at det skulde være 3 Dommere. Det vil blive et Erfarings-spørgsmaal, hvorvidt det Antal Medlemmer, Landsretterne bestaa af, vil være tilstrækkeligt til at skaffe 5 Dommere til hver Sag.

Saa vil jeg summarisk nævne de Ændringsforslag, som vedrørte Beskyttelsen for Skyldneren mod at komme til at bløde for haardt ved Indkassationer. Jeg vil fremhæve, at en saadan Beskyttelse mod ublu Salærer og lignende er indført i Lovforslaget allerede for flere Aar siden derved, at det er slaaet fast, at skadesløse Sagsomkostninger ikke kunne tillægges ved Dom. Det var et af de Punkter, jeg i sin Tid drog frem paa Underdømmernes Møde, hvor det fik almindelig Tilslutning. Det er uheldigt, at der ved en Dom kan tilkendes skadesløse Sagsomkostninger saaledes, at det beror i vidt Omfang paa Sagførernes fri Skøn, hvor meget det skal være. Det er allerede den Gang blevet afskaffet. Saa havde Landstinget i Aar inden tredie Behandling paa nogle Punkter taget Hensyn til de Forslag, der i sin Tid bleve stillede i Folketinget vedrørende disse Emner. De havde vedtaget,